

0125 – 25. januar

Og nå, når dere er satt fri fra synden, er dere blitt rettferdighetens tjenere.

Rom 6: 18.

Her får vi virkelig mulighet til å prøve oss i spørsmålet om hvem det er vi tjener. Er jeg syndens eller rettferdighetens tjener? Hver eneste en av oss er jo enten det ene eller det andre!

Apostelen kjenner ikke til noen tredje tilstand for menneskene. Ingen kan være både syndens og rettferdighetens tjener. Kristus sier også uttrykkelig: Ingen kan tjene to herrer!

Da burde det være viktig for oss å få avklart hvem det er vi tjener. Hvis vi ser på alt det som rører seg i livet vårt, da blir vi alltid fortvilet, og kan ikke forstå annet enn at vi tjener to herrer. Slik vil også mange ha det, for å kunne leve videre i sin tåkete og splittede tilstand. Mens det derimot er dette oppriktige sjeler har som sin store skrekk; de opplever det som om de tjener to herrer.

Det finnes mennesker som både er fornuftige og kristelige. De leser også Guds ord. Men i hjerte og sinn er de fanget av verden og opptatt med å tjene avgudene sine. Samtidig vil de innimellom også tjene Gud. Og så tror de det må da være både godt og tilfredsstillende for Gud.

Disse prøver å tjene «to herrer». Guds barn derimot sukker ofte med denne bekymringen i tankene: «Jeg tjener nok ikke bare Gud. Jeg tjener visst også synden. Hvordan skal jeg kunne vite hvem sin tjener jeg egentlig er?» Hele feilen, hvorfor både den ene og den andre går i mørket her, er at de dømmer ut fra det de selv opplever som rett, og ikke holder seg utelukkende til Herrens ord.

Aller først må vi da merke oss at både Kristus og apostelen uttrykkelig slår fast at vi ikke kan tjene to herrer på en gang. Som vi nettopp har sagt, kan det riktignok se ut som om vi tjener to herrer. Fordi både godt og ondt blander seg hos oss. Hos syndens tjenere blander det seg ofte også inn noe av en god ånd. Samvittigheten og nådens kall taler til dem. Mens troens folk også kan kjenne på mye av den onde ånden, av kjødets og verdens påvirkning.

Tjener vi da to herrer? Nei, sier apostelen. Det er ikke dette saken avhenger av. Ikke av hva som rører seg av godt eller ondt i deg, eller tilfeldig får deg til å gjøre en god eller ond gjerning. Nei, det er dette det er spørsmål om: Hvem det er dere har stilt dere fram som tjenere for, og til lydighet mot. Hans tjener er dere!

Selve hjertet eller sinnet tilhører alltid bare en av to makter som kjemper mot hverandre. Det sier også Herren er forklaringen på hvorfor ingen kan tjene to herrer: «For han vil enten hate den ene og elske den andre, eller så vil han holde seg til den ene og forakte den andre».

Slik taler altså Herren. Legg merke til at det avhenger av hva du «elsker» eller «hater», hva du «holder deg til» eller «forakter». Men så kjenner vi av og til på kjærlighet, og så igjen på hat. Guds barn synes ofte det er som de elsker synden og forakter Gud. Hvordan skal vi få klarhet i alt dette?

At de er syndens tjenere, de som fritt og frekt lever et liv i åpenbare kjødets gjerninger, det forstår vi nok lett. Når vi ser gjerrighet, seksual umoral, stoffmisbruk, uærlighet, hat osv. drive dem, og de ikke lar seg advare eller formane til omvendelse. Slike taler jo Kristi ord klart om: Den som gjør synd, er syndens trel.

Men når falske kristne, som omgåes Guds ord og Guds folk, vil forlike Kristus og Belial, tjene både Gud og verden. Eller når svake kristne kjemper med voldsomme fristelser og anstøtelige svakheter. Da blir saken ikke så enkel.

Legg da nøye merke til hvordan apostelen ordlegger seg! «Den som dere stiller dere fram som tjener for, og til lydighet mot» (v. 16), hans tjener er dere.

Alt avhenger altså av hvem du har stilt deg fram som tjener for. Hvem du «av hjertet er blitt lydige mot» (v. 17). Hvem du dypest i ditt sinn opphøyer. Og ikke hvem du bare tilfeldig eller av tvang tjener.

Så skjer det at de som i sin ånd inderlig elsker rettferdighet, ofte tvert imot opplever kjødets begjær rase i dem. Eller de overrumples av slikt og faller. Men dette må ikke forville oss. For når de av hjertet er lydige, virkelig elsker rettferdighet, og har stilt seg fram som tjener for den, da er de så visst ikke noen syndens tjener. Vi må aldri glemme hva som er selve hovedregelen: Hvem vi har stilt oss fram som tjener for. Hvem vi av hjertet er lydige mot. Hans tjener er vi.

Hele en troendes liv er rettet mot Kristus. Uansett hvor mye synden hindrer, ødelegger og plager ham. Skulle så sinnet på nytt bli falskt, slik at en på nytt begynner å tjene synden, ikke lenger lever ved nådestolen for å få forlatelse og kraft mot det onde. Men isteden stiller seg fram for en annen – begynner nå å tjene synden, inngår en ny pakt med den for å følge dens lyster, –.

Da har ulykken skjedd, slik Peter uttrykker det: «Det/den en ligger under for, det er en også trell under». En «ligger» ikke uten videre «under for» det som en i kampens hete kan ha lidd visse nederlag for, men ennå fortsetter å kjempe mot. Det gjør derimot den som har overgitt seg og lagt våpnene ned, slik Peter uttrykker det: som har «vendt seg bort fra det hellige budet som ble overgitt til dem».

Men så lenge en ennå kjemper, da ikke som en lovtrell, men med troens øye festet på Kristus, da er en ikke nedkjempet, da ligger en ikke under for synden. En har ikke gitt seg over til å tjene synden. Så avhenger da alt av hvem du har stilt deg fram som tjener for. Hvem du har gitt din lydighet til.